

MICHAEL CONNELLY

NOČNÍ SMĚNA

PRVNÍ DÍL
NOVÉ
SÉRIE!

MICHAEL CONNELLY

NOČNÍ
SMĚNA

2019

Copyright © 2017 by Hieronymus, Inc.
Translation © 2018 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE LATE SHOW
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Company, New York 2017,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Martin Pilař
Korektura: Iveta Muchová a Dana Konvičková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Madlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2019

ISBN: 978-80-7498-307-8

*Památce seržanta Stevea Owena
detektiva úřadu šerifa okresu Los Angeles
popraveného kulkou skrz odznak 5. října 2016*

1

Ballardová s Jenkinsem dojeli k domu na El Centro těsně před půlnocí. Byl to první telefonát dnešní směny. U obrubníku už stálo policejní auto a Ballardová poznala oba uniformované policisty stojící na zápraží bungalovu se šedovlasou ženou v županu. John Stanley byl velitelem směny – šéf pochůzkářů – a jeho parťák se jmenoval Jacob Ross.

„Tak tahle je asi tvoje,“ řekl Jenkins.

Během dvou let, po které byli parťáky, zjistili, že Ballardová umí lépe spolupracovat s ženskými oběťmi. Nešlo o to, že by Jenkins byl nějaký křupan, ale Ballardová mnohem lépe rozuměla ženským emocím. Když dorazili k případu, v němž byl obětí muž, platilo to i obráceně.

„Rozkaz,“ přikývla Ballardová.

Vystoupili z auta a zamířili k malé osvětlené verandě. Ballardová držela v ruce vysílačku. Když vyšli po třech schodech nahoru, představil je Stanley šedovlasé ženě. Jmenovala se Leslie Anne Lantanaová a bylo jí sedmasedmdesát. Ballardová nabyla dojmu, že tady toho moc nezmůžou. Většina vloupání končila sepsáním protokolu. V tom lepším případě, když měli štěstí a vypadalo to, že se zloděj dotkl míst, z nichž se snadno snímaly otisky, přijel technik, který to udělal.

„Paní Lantanaová dnes večer dostala e-mailem upozornění, že se kdosi na Amazonu pokusil zaplatit z její kreditní karty,“ řekl Stanley.

„Ale vy jste si nic neobjednávala,“ konstatovala Ballardová zjevný fakt směrem k paní Lantanaové.

„Ne, tuhle kartu mám jen pro případ nouze, na internetu s ní nikdy nenakupuju,“ vysvětlovala Lantanaová. „Proto si té transakce všimli jako nestandardní. Na Amazonu platím jinou kartou.“

„Dobře,“ přikývla Ballardová. „A volala jste společnosti, která vám kartu vydala?“

„Nejdřív jsem se šla podívat, jestli jsem ji neztratila, a zjistila jsem, že v kabelce nemám peněženku. Někdo mi ji musel ukrást.“

„A tušíte, kde nebo kdy se to mohlo stát?“

„Včera jsem šla na nákup k Ralphovi, takže vím, že jsem ji ještě měla. Pak jsem se vrátila domů, a potom jsem už nikam nešla.“

„A platila jste tou kreditkou?“

„Ne, hotově. U Ralphy vždycky platím hotově. Ale vytahovala jsem jejich kartičku, aby se mi načel bonus.“

„A nemohla jste tu peněženku nechat u Ralphy? Třeba u pokladny, když jste vytahovala kartičku?“

„Ne. To asi ne. Já si své věci hlídám. Kabelku a peněženku obzvlášť. A senilní ještě nejsem.“

„To jsem ani v nejmenším nenaznačovala, madam. Jen se ptám.“

Ballardová se zkusila vydat jiným směrem, i když nebyla přesvědčená, že Lantanaová skutečně nenechala peněženku u Ralphy, kde ji mohl kdokoli sebrat.

„Bydlíte tu s někým, madam?“ zeptala se.

„S nikým,“ odpověděla Lantanaová. „Bydlím sama. Jen s Cosmem, to je můj pes.“

NOČNÍ SMĚNA

„A k vám nikdo nepřišel od toho včerejšího nákupu? Nepouštěla jste někoho do domu?“

„Ne, nikoho.“

„Nebyli u vás ani žádní známí nebo příbuzní?“

„Ne, ale i kdyby ano, tak ti by mi snad nesebrali peněženku.“

„Jistě že ne, tak jsem to nemyslela. Jen se snažím udělat si obrázek o všech událostech. Vy tedy říkáte, že co jste se vrátila od Ralpha, jste celou dobu doma?“

„Ano, od té doby jsem doma.“

„A co Cosmo? Nechodíte ho venčit?“

„Jistě, dvakrát denně. Ale když jdu ven, zamykám, a navíc nechodím daleko. Cosmo už je starý a ani já nejsem nejmladší.“

Ballardová se chápavě usmála.

„A chodíte psa venčit pokaždé ve stejnou dobu?“

„Ano, máme pravidelný režim. Pro psa je to lepší.“

„A jak dlouho býváte venku?“

„Třicet minut ráno a odpoledne obvykle o něco déle. Podle toho, jak se nám chce.“

Ballardová přikývla. Bylo jí jasné, že případnému zloději, který by projížděl Santa Monikou, stačilo všimnout si staré paní, která venčí psa, a sledovat ji domů. Chvíli by ji pozoroval, aby se ujistil, že bydlí sama, a druhý den by se vrátil ve stejnou dobu, až by šla znovu se psem. Většina lidí si neuvědomovala, že i ty nejprostší rituály je činí zranitelnými. Zkušený zloděj dokázal vykrást dům do deseti minut.

„Dívala jste se, jestli vám nechybí ještě něco jiného, madam?“ zeptala se Ballardová.

„Ještě ne,“ odpověděla Lantanaová. „Hned jak jsem zjistila, že nemám peněženku, volala jsem policii.“

„Tak se pojďme podívat dovnitř. V rychlosti se mrkneme, jestli se vám neztratilo ještě něco,“ pobídla ji Ballardová.

Zatímco Ballardová doprovodila paní Lantanaovou do domu, šel Jenkins zkontrolovat, jestli někdo nemanipuloval se

zámkem u hlavního vchodu. V ložnici paní Lantanaové spal na podušce pes. Byl to nějaký kříženec boxera a tlamu už měl bílou stářím. Sledoval Ballardovou lesklýma očima, ale nevstal. Na to byl moc starý. Pak hluboce zamručel.

„Nic se neděje, Cosmo,“ uklidnila ho paní Lantanaová.

„Co je to za rasu, boxer křížený s něčím?“ zeptala se Ballardová.

„S ridgebackem,“ odpověděla Lantanaová. „Aspoň si to myslíme.“

Ballardová neměla ponětí, co mínila tím množným číslem, jestli sebe a psa, nebo sebe a někoho jiného. Třeba veterináře.

Stařenka dokončila prohlídku domu kontrolou zásuvky se šperky a nahlásila, že kromě peněženky zřejmě nic nechybí. Ballardová znovu pomyslela na obchod u Ralpha, případně na zloděje, který možná zjistil, že na vykradení domu nemá tolik času, kolik si myslel.

Připojil se k nim Jenkins s informací, že nic nenaznačuje, že by někdo vypáčil zámek u kterýchkoli dveří, případně ho otevřel paklíčem nebo s ním jakkoli jinak manipuloval.

„Když jste venčila psa, neviděla jste na ulici něco neobvyklého?“ zeptala se Ballardová stařenky. „Třeba někoho, kdo sem nějak nezapadal?“

„Ne, nic neobvyklého jsem neviděla,“ zavrtěla hlavou paní Lantanaová.

„Nestaví se poblíž něco? Nepohybují se kolem nějací dělníci?“

„Ne, tady ne.“

Ballardová poprosila paní Lantanaovou, aby jí ukázala e-mail s upozorněním, který dostala od kreditní společnosti. Přešli do malého koutu v kuchyni, kde měla paní Lantanaová notebook, tiskárnu a plné pořadače obálek. Tohle zjevně bylo její domácí výpočetní středisko, ze kterého platila účty a nakupovala online. Paní Lantanaová si sedla a otevřela na ob-

NOČNÍ SMĚNA

razovce zmíněný e-mail. Ballardová se jí sklonila přes rameno a četla. Pak paní požádala, aby znovu zavolala do kreditní společnosti.

Paní Lantanaová vzala do ruky telefon napojený na pevnou linku dlouhou šňůrou nataženou až z kuchyně. Nakonec ho podala Ballardové, která vyšla s Jenkinsem tak daleko na chodbu, jak jí to šňůra dovolila. Mluvila se specialistou na podvody a neoprávněné transakce s anglicko-indickým přízvukem. Ballardová se představila jako detektiv losangeleského policejního oddělení a požádala o doručovací adresu, kterou plátce zadal těsně předtím, než mu byla platba zamítnuta z důvodů možného zneužití karty. Zástupce společnosti jí na to odpověděl, že jí takovou informaci bez soudního příkazu nemůže podat.

„Co tím chcete říct?“ zeptala se Ballardová. „Jste specialista na zneužití platebních karet, ne? Tady došlo ke zneužití karty. A jestli mi dáte tu adresu, budeme s tím schopni něco udělat.“

„Je mi líto,“ odpověděl specialista. „Tohle nesmím. Podobnou informaci mi nejdřív musí schválit právní oddělení, což se zatím nestalo.“

„Tak mě přepojte na právní oddělení.“

„Tam teď nikdo není. Mají polední přestávku.“

„Tak mě přepojte na svého nadřízeného.“

Ballardová se podívala na Jenkinse a nešťastně zavrtěla hlavou.

„Hele, ráno to stejně dostane na stůl oddělení loupeží,“ řekl Jenkins. „Proč to nenecháš na nich?“

„Protože ti to nebudou řešit,“ odpověděla Ballardová. „Prostě to odloží na hromadu dalších loupeží. Nikdo nic vyšetřovat nebude. Jak k tomu ta paní přijde? Není to fér.“

Kývla ke kuchyni, kde s výrazem beznaděje seděla oběť zločinu.

„A říkal tady někdo, že život je fér?“ opáčil Jenkins. „Je prostě, jaký je.“

Po pěti minutách se v telefonu ozval specialistův nadřízený. Ballardová mu vysvětlila, že stopa je ještě teplá a že jestli chtějí chytit osobu, která paní Lantanaové ukradla kreditku, musejí jednat rychle. Nadřízený jí odpověděl, že se jednalo o pouhý pokus kreditku použít k platbě, který nebyl dokončen, díky tomu, že zafungoval systém.

„Tu stopu můžete klidně nechat vychladnout,“ dodal.

„Systém funguje, jen když pachatele nakonec chytíme,“ odpovíděla Ballardová. „Vy to nechápete? To, že platbu zastavíte, je jen první krok. Tím chráníte svého klienta. Ale nechráníte tím paní Lantanaovou, která měla zjevně někoho v domě.“

„To je mi líto,“ odpověděl nadřízený. „Bez patřičného soudního příkazu vám nemohu pomoci. Máme na to směrnice.“

„Jak se jmenujete?“

„Jmenuji se Irfan.“

„A kde jste, Irfane?“

„Jak to myslíte?“

„Jste v Bombaji? V Dillí? Nebo kde?“

„Ano, jsem v Bombaji.“

„A právě proto je vám to šuma fuk. Protože ten chlap se vám nikdy nevloupá do baráku a neukradne vám peněženku. Protože jste v Bombaji. Tak vám teda děkuju.“

Vrátila se do kuchyně a zavěsila telefon dřív, než jí zcela bezcenný specialistův nadřízený stačil odpovědět. Pak se obrátila k parťákovi.

„Tak jo, vracíme se do kanclu, sepíšeme to a dám to na stůl lidem z loupeží,“ řekla. „Jedeme.“

2

Ballardová s Jenkinsem se zpátky na stanici nedostali a nemohli napsat hlášení o vloupání k paní Lantanaové. Cestou je službu konající důstojník odvelel do Hollywoodské presbyteriánské nemocnice, aby prošetřili přepadení. Ballardová zaparkovala před vchodem na pohotovost na místě pro sanitky, nechala blikat majáky za mřížkou chladiče a společně s Jenkinsem vešli dveřmi na fotobuňku. Ballardová mrkla na čas, který bude muset dát do hlášení. Podle hodin nad okýnkem recepční v čekárně pohotovosti bylo 41 minut po půlnoci.

U recepce stál policista s pletí bílou jako nějaký upír. Ballardová na něj kývla a muž k nim vykročil, aby je informoval o situaci. Byl to zelenáč, možná dokonce ještě v zácviu. Rozhodně nebyl na oddělení tak dlouho, aby ho znala jménem.

„Našli jsme ji v Santa Monice kousek od Highland,“ prohlásil policista. „Vypadá to, že ji tam někdo vyhodil z auta. Musel si myslet, že je mrtvá. Jenomže ona ještě žila a trochu se probrala. Pár minut vydržela napůl při vědomí. Někdo se na ní fakt vyřádl. Jeden záchranář říkal, že má frakturu lebky. Odvezli ji doza-du. Můj mentor tam šel s nimi.“

Z přepadení se tedy možná vyklubal únos, což vzbudilo u Ballardové zájem. Mrkla na policistovu jmenovku a přečetla si, že se jmenuje Taylor.

„Taylore, já jsem Ballardová,“ představila se. „A tohle je detektiv Jenkins, krácející v mém stínu. Kdy jste nastoupil na naši slavnou losangeleskou Šestku?“

„Dneska mám první službu,“ odpověděl Taylor.

„Takže jdete přímo z akademie? Tak to vás pěkně vítám. Na Šestce je největší sranda. Kdo je váš mentor?“

„Policista Smith, madam.“

„Hele, nejsem tvoje matka. Tu madam si nech.“

„Promiňte, madam. Teda...“

„U Smithe jste v dobrých rukou. Je skvělý. Stačili jste identifikovat oběť?“

„Ne, neměla kabelku ani nic jiného, ale zatímco jsme čekali na záchranku, snažili jsme se s ní mluvit. Pořád omdlévala a to, co říkala, nedávalo moc smysl. Ale jestli jsem dobře rozuměl, jmenuje se Ramona.“

„A říkala ještě něco?“

„Jo, zmínila se o jakémsi *domu vzhůru nohama*.“

„Dům vzhůru nohama?“

„Tak to říkala. Seržant Smith se ptal, jestli ví, kdo ji přepadl, ale odpověděla, že ne. Pak se jí zeptal, kde ji přepadli, a ona na to, že v domě vzhůru nohama. Říkám, že to nedávalo moc smysl.“

Ballardová přikývla a zamyslela se nad tím, co by to mohlo znamenat.

„Tak jo,“ řekla. „Jdeme to dozadu zkontrolovat.“

Ballardová kývla na Jenkinse a zamířila ke dveřím, kterými se vcházelo na vyšetřovnu. Na sobě měla antracitový kalhotový kostým s bílým proužkem od Van Heusena. Odjakživa měla pocit, že jí tenhle formální kostýmek nádherně ladí s opálenou pletí a jde ke špinavě blond vlasům. Navíc jí dodával autoritu,

NOČNÍ SMĚNA

kterou trochu ztrácela díky drobné postavě. Rozevřela sako natolik, aby recepční za okýnkem viděl odznak, který měla za pasem, a otevřel jim zasouvací dveře.

Na příjmu našli šest vyšetřovacích lůžek, každé skryté za závěsem. Kolem jakéhosi řídicího centra uprostřed místnosti se pohybovali lékaři, sestry a pomocný personál. Vládl tu organizovaný chaos, každý měl svůj úkol a všechno řídila jakási neviditelná ruka. Ti lidé museli mít rušnou noc, ale to byla v Hollywoodské presbyteriánské asi každá.

Před závěsem vyšetřovací kóje číslo 4 stál další policista a Ballardová s Jenkinsem vykročili přímo k němu. Na rukávu měl tři frčky – patnáct let ve službě – a Ballardová ho velmi dobře znala.

„Doktor je uvnitř, Smitty?“ zeptala se ho.

Policista Melvin Smith zvedl hlavu od telefonu, na kterém právě psal esemesku.

„Ballardová, Jenkinsi, jak to jde?“ pozdravil je Smith. Teprve pak odpověděl: „Ne, je sama. Chtějí ji odvézt na sál. Má frakturu lebky a otok mozku. Prý jí budou muset otevřít, aby snížili tlak.“

„Ten pocit znám,“ nadhodil Jenkins.

„Takže nemluví?“ zeptala se Ballardová.

„Už ne,“ odpověděl Smith. „Dali jí sedativa a slyšel jsem, jak se baví, že ji uvedou do umělého spánku, dokud otok neustoupí. Hele, Ballardová, jak se má Lola? Dlouho jsem ji neviděl.“

„Lola se má fajn,“ odpověděla Ballardová. „Našli jste tu oběť sami, nebo vás někdo zavolal?“

„Dostali jsme echo,“ řekl Smith. „Někdo volal, ale než jsme se dostali na místo, byl v prachu. Oběť ležela sama na parkovišti. Když jsme k ní přišli, mysleli jsme, že je mrtvá.“

„A volal jsi někoho, aby zajistil místo činu?“ zeptala se Ballardová.

„Ne, nic tam není, jenom krev na asfaltu, Ballardová,“ zavr-
těl hlavou Smith. „Prostě ji tam někdo vyhodil z auta.“

„Ale no tak, Smitty, to nemyslíš vážně. Musíme zajistit místo
činu. Co kdybyste nás tu nechali a šli to pohlídat, než tam po-
šleme tým. Klidně přitom můžete sedět v autě a dělat si papíry
nebo tak něco.“

Smith se podíval na Jenkinse, jako by čekal, až to výše posta-
vený z obou detektivů potvrdí.

„Má pravdu,“ přikývl Jenkins. „To místo činu musíme za-
jistit.“

„Rozkaz,“ prohlásil Smith, ovšem tónem, kterým dával naje-
vo, že tenhle úkol považuje za ztrátu času.

Ballardová prošla závěsem do kóje číslo 4. Oběť ležela na zá-
dech na lůžku a přes zřízené tělo měla přehozené světle zele-
né nemocniční prostěradlo. Na obou pažích měla zajištěné
žíly a hadičky jí vedly i k nosu. Ballardová viděla za čtrnáct let
na oddělení spoustu obětí násilných trestných činů, ale tohle byl
jeden z nejtěžších případů, kdy oběť ještě zůstala naživu. Žena
byla malá a zřejmě nevážila víc než šedesát kilo. Obě oči měla
napuchlé tak, že se samy zavřely a ocnice pravého oka byla zjev-
ně zlomená. Rysy tváře jí navíc zásadně změnil otok její celé
pravé poloviny, která byla zároveň odřená. Nebylo pochyb, že ji
někdo surově zbil a pak táhl obličejem po drsné zemi – zřejmě
po parkovišti. Ballardová se sklonila nad lůžkem, aby si pro-
hlédla ránu na spodním rtu. Zjistila, že je to kousnutí, které ret
surově rozdělilo napůl. Roztrženou tkáň teď u sebe držely dva
provizorní stehy. V budoucnu však bude třeba zásahu plastické-
ho chirurga. Pokud tedy oběť přežije.

„Ježíši Kriste,“ hlesla Ballardová.

Sundala z opasku telefon a zapnula fotoaparát. Začala fo-
tit od celkového záběru obličeje, po detaily na jednotlivé rány
na tváři. Jenkins ji beze slova pozoroval. Věděl, jak je zvyklá
pracovat.

NOČNÍ SMĚNA

Ballardová odhrnula z oběti prostěradlo, aby se podívala, zda má zranění také na hrudi. Oči jí ihned sklouzly k levé části trupu, kde svítilo několik ostře ohraničených podlitin, které zřejmě způsobil spíš nějaký předmět než něčí pěst.

„Podívej se na tohle,“ řekla Ballardová. „Boxer?“

Jenkins se sklonil blíž.

„Vypadá to tak,“ souhlasil. „Asi jo.“

Znovu se odtáhl, znechucen z toho, co viděl. John Jenkins měl za sebou pětadvacet let služby a Ballardová věděla, že pokud jde o empatii, už dávno nic necítí. Byl to dobrý detektiv – když chtěl. Byl však stejný jako spousta jiných, kteří tuto práci dělali takhle dlouho. Chtěl mít klid a dělat si své. Budově policejního ředitelství v centru se často říkalo zkratkou PAB – Police Administration Building, tedy Policejní administrativní budova. Chlapi jako Jenkins byli spíš toho názoru, že zkratka pochází ze slov Politika a byrokracie nebo Politika a blbost, podle toho, co komu bylo bližší.

Noční služby obvykle dostávali právě ti, kdo se nějak provinili proti politice a byrokracii na oddělení. Jenkins však byl jednou ze vzácných výjimek, které si práci od jedenácti večer do sedmi ráno brali dobrovolně. Jeho žena měla rakovinu a on rád pracoval, zatímco ona spala, aby mohl být doma, až ho bude potřebovat.

Ballardová udělala ještě pár fotek. Oběť měla zhmožděná a podřená rovněž prsa. Bradavku na tom pravém měla dokonce úplně utrženou, nebo spíš brutálně ukousnutou, stejně jako ret. Levé ňadro bylo plné a trčelo do výše, zatímco to druhé leželo splasklé na hrudi. Žena měla zjevně implantáty, přičemž jeden v těle praskl. Ballardová věděla, že k něčemu takovému byla třeba strašná síla. Něco podobného viděla v životě jen jednou, oběť to však tehdy nepřežila.

Jemně ženu znovu zahalila a prohlédla jí ruce, jestli nenajde stopy po zápase. Nehty byly polámané a krvavé. Kolem zápěstí

měla žena tmavě fialové podlitiny a odřeniny, které dávaly tušit, že byla spoutaná a držena v zajetí hodně dlouho. Ballardová hádala, že to muselo být nejméně několik hodin. Možná dokonce dní.

Udělala ještě pár fotek a teprve přitom si všimla, jak má oběť dlouhé prsty a na nich široké klouby. Adresa Santa Monica, Highland – to ji mělo napadnout. Chytila spodní lem andělíčka a nadzvedla ho. Jediným pohledem se přesvědčila, že jde skutečně o muže.

„Do pytle, to jsem asi nechtěl vidět,“ prohlásil Jenkins.

„Jestli to Smitty věděl a neřekl nám to, tak je to debil,“ konstatovala Ballardová. „Tohle úplně mění situaci.“

Pak ovládla vztek a soustředila se na práci.

„Když jsme odjížděli ze stanice, nevšiml sis, jestli dneska nemá službu někdo z mravnostního?“ zeptala se.

„No, vlastně jo, něco tam řešili,“ odpověděl Jenkins. „Ale nevím co. Viděl jsem, jak do zasedačky vpadl Pistol Pete a vařil konvici kafe.“

Ballardová odstoupila od lůžka a začala procházet fotky na telefonu, dokud nenašla tu s tváří oběti. Pak přeposlala fotku esemeskou Peteovi Mendezovi z mravnostního oddělení. Připojila text ve znění:

Neznáš ho? Ramona? Bulvár v Santa Monice?

Mendez byl na šestém oddělení legenda, ovšem ne zrovna v kladném slova smyslu. Většinu kariéry strávil v přestrojení, protože zamlada ho posílali na ulici jako nastrčeného prostituta. Během tajných operací měl na sobě štenici, protože právě jeho zvukové nahrávky často případ vyřešily a většinou vedly k tomu, že se podezřelý ke vzneseným obviněním přiznal. Dodnes se na večírcích a rozlučkách s těmi, kdo odcházeli do důchodu, pouštěla jedna z Mendezových nahrávek. Mendez ji po-

NOČNÍ SMĚNA

řídil, když stál na Santa Monica Boulevardu a přišel k němu potenciální zákazník. Než se uvolil k tomu, že mu zaplatí, pořádně Mendeze vyzpovídal a nechyběla ani otázka, kolik měří jeho ztopořený penis. Muž ovšem použil trochu méně slušný výraz.

„Asi osmnáct centimetrů,“ odpověděl Mendez.

Na zákazníka to neudělalo dojem a beze slova odjel. O chvíli později opustil seržant z mravnostního oddělení svůj post a přešel k Mendezovi. Také z jejich rozhovoru byla pořízena nahrávka.

„Mendezi, tohle je policejní akce, potřebujeme je dostat,“ vyjel na něj seržant. Až se vás příště bude nějaký chlap ptát, jak máte velkého ptáka, tak panebože *přehánějte!*“

„Ale já jsem přeháněl,“ namítl Mendez, čímž se navěky ztrapnil.

Ballardová odhrnula závěs, aby zjistila, jestli za ním Smith ještě stojí, ale ten byl i s Taylorem pryč. Přešla k centrálnímu pultu a oslovila jednu ze sester za ním. Jenkins jí byl v patách.

„Ballardová, Jenkins, LAPD,“ představila je. „Potřebuju mluvit s lékařem, který ošetřoval oběť z kóje číslo čtyři.“

„Ten je teď na dvojce,“ odpověděla sestra. „Vydržte, až vyjde ven.“

„A kdy jde pacientka na operaci?“

„Jakmile se uvolní místo na sále.“

„Dělal někdo ohledání kvůli zjištění možného znásilnění? Výtěr análu? A potřebujeme vzorky tkáně za nehty. Může nám s tím někdo pomoci?“

„Snažili se mu zachránit život, to byla v tu chvíli priorita. O tom ostatním se budete muset pobavit s doktorem.“

„Na to se vás právě ptám. Chci mluvit s...“

Ballardová ucítila, jak jí v ruce zavibroval telefon a otočila se od sestry. Přišla jí odpověď od Mendeze. Přečetla ji Jenkinsovi nahlas.

„Ramona Ramone, drak. Právě jméno Ramón Gutierrez. Před pár týdny jsem ho tady měl. Trestní rejstřík delší než jeho péro před operací. To je pěkné přirovnání.“

„Vzhledem k tomu, jak je na tom on,“ poznamenal Jenkins.

Travestitům, transvestitům a transsexuálům se v hantýrce mravnostního oddělení říkalo společně draci. Nedělaly se mezi nimi rozdíly. Nebylo to moc pěkné, ale všichni to přijali. Ballardová na oddělení strávila dva roky jako volavka. Zнала nejen zvyky, ale také slang. Nic z toho už nezmizí bez ohledu na to, kolik školení na empatii policisté absolvovali.

Podívala se na Jenkinse. Než stačila něco říct, promluvil on.

„Ne,“ řekl.

„Jak ne?“ zeptala se.

„Vím, co chceš říct. Chceš si ten případ nechat.“

„Je to případ pro upíry – musí se řešit v noci. Když to předáme specialistům na sexuální zločiny, dopadne to jako s tím vloupáním. Odloží ho na hromadu. Budou hezky dodržovat pracovní dobu od devíti do pěti a nikdo nic nezjistí.“

„Stejně říkám ne. Není to naše práce.“

V tomhle bodu se jako partáci nikdy neshodli. Dělalí noční, přesouvali se od případu k případu, podle toho, kde byl zrovna potřeba detektiv, a sepisovali první hlášení, případně rovnou doporučili zastavit vyšetřování, protože vše vyhodnotili jako sebevraždu. Žádný z těch případů si ale nenechávali. Podali hlášení a ráno ho předali příslušnému oddělení. Loupežná přepadení, sexuální motivované útoky, vloupání, krádeže aut a tak dál. Ballardová občas toužila po tom, aby mohla na případu pracovat od začátku až do konce. Jenomže to neměli v náplni práce a od té se Jenkins nenechal odchýlit ani o milimetr. Byl jako ti, co mimo pracovní dobu nehnou ani prstem, až na to, že sloužil v noci. Měl nemocnou ženu a každé ráno chtěl být doma dřív, než se vzbudí. Přesčasý ho nezajímaly, ani kvůli penězům, ani kvůli práci samotné.